

*La început,
totul a fost doar un joc de cuvinte.*

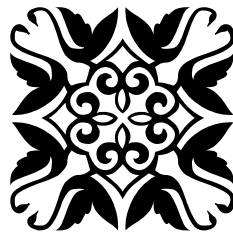
Scrisoare pe o floare de salcâm

Privesc timpul
cum își trece nepăsător
degetele printre amintiri,
nu mai știu unde ești,
nici nu știu dacă ai fost
sau doar te-am inventat
în povestea asta
pe care o șoptesc uneori
în serile când plouă,
mai ales atunci când plouă,
să nu mai simt
dacă plâng eu
sau doar salcâmii
își scutură floarea
ca o pecete de final
peste o scrisoare de dor
pe care tu
n-ai să o citești
niciodată.

Tatuaj

Mai ții minte, dragostea mea,
orașul cu casele lui mici și albe,
unde până și mușcatele din ferestre sunt la fel
și unde niciodată nu se întâmplă nimic?
Dar tu veneai în fiecare dimineață,
să îmi spui că sunt frumoasă,
îmi recitai din Nichita
și îmi desenai pe piele sofisticate hărți,
aici am să te duc într-o zi,
să ne bem cafeaua în piețe colorate
pe care doar pictorii le mai știu,
să ne iubim,
ochi în ochi să ne iubim,
curgând unul spre altul până vom fi doar
început și sfârșit laolaltă,
ca la facerea lumii,
așa îmi spuneai,
îmbrățișând-mă cu răsul tău
care mă învăluia atât de strâns
încât aș fi putut ieși pe străzi îmbrăcată
doar în răsul tău
și oamenii ar fi jurat
că am cea mai frumoasă rochie din lume.

Mă trezesc și astăzi în zori și deschid larg fereastra,
dar Nichita s-a ascuns între paginile unei cărți
pe care demult nu o mai deschide nimeni,
doar drumurile acelea încă mai ard pe pielea mea
ca un tatuaj neterminat,
așteptându-te să îmi arăți lumea,
să îmi spui că nu ne-am rătăcit unul de celălalt
printre asfințituri mai roșii
și mai fierbinți decât sângele
care ne curgea prin vene când ne priveam
și dragostea ta nu are nevoie de hărți
să mă găsească
în orașul acesta mic
unde toate casele par la fel și unde niciodată
nu se întâmplă
nimic...

Despre primăvară, ploi și cafea

Vrei să mă ții puțin în brațe,
iubirea mea,
uite, au înflorit cireșii
și am pus de o cafea,
parcă nici primăvara nu mai e ce a fost,
nu o simți cum se plimbă agale,
între mine și tine
așa, fără niciun rost?
Mai stai, te rog, nu pleca încă,
am să aduc cafeaua
în ceștile acelea de culoarea vântului,
vântul e doar vânt, nu are culoare,
spui tu
și râzi când îți fac semn să taci
să pot privi cum în părul tău dansează o mare de alb
și mov,
mai știi ce mult îți plăceau ploile,
întreb eu dintr-odată,
nu știi,

poate pentru că e primăvară
și tu ești cu mine
sau poate pentru că în jurul nostru
miroase dumnezeiește a cafea și a liliac înflorit,
și a ploaie miroase,
și mă gândesc că ar trebui să te miri,
dar tu mă privești într-un fel ciudat,
ca și când m-ai vedea pentru prima oară,
doar tu poți să visezi lumea în culori
îmi șoptești,
ținându-mă strâns de mână,
și atunci înțeleg că pentru tine
eu sunt și primăvară
și vânt
și cireș înflorit...

Ploaie amară

Am îngenuncheat
în fața florilor de cireș
ca într-o biserică
și ți-am simțit respirația,
aproape, tot mai aproape,
până când buzele noastre
s-au contopit,
făcând aerul dintre noi
să rămână doar o amintire,
iar sărutarea ta m-a ars
ca lama unui cuțit florentin.
De atunci, plouă peste noi
ca la facerea lumii,
cu flori de cireș amar.

Perpetuum mobile

Rotund ca o lună plină,
visul se rostogolește
prin ferestrele colorate
ale unui timp în care am închis
amintirile cu tine,
în timp ce eu,
învăluită în aerul moale
al dimineților de primăvară,
alerg pe petale de gând
rotindu-mă în cercuri de dor,
fără să știu că în absența ta
totul
e doar un perpetuum mobile,
simplu și perfect,
dar absolut inutil.

Revelație

De atâta dor, timpul se dilată
risipindu-se în secunde
și eu, orbită de teama
că am să mă rătăcesc
printre clipele ciobite,
aruncate neglijent
în colțul cu vechituri
al destinului,
încerc cu disperare
să mă agăț de amintiri,
dar abia atunci când te simt
lângă umărul meu stâng,
întinzându-mi cu grijă
capătul unui fir al Ariadnei,
înțeleg dintr-odată
de ce sub lumina zâmbetului tău
lucrurile își regăsesc locul firesc,
și totul în jur
devine clar și frumos,
ca o dimineață senină de vară.